

for fuldt Alvor vilde sige, at hine ere mere trængende end de, der staa paa Kanden af at skulle have Hjælp af det offentlige. Det er en ganske mærkværdig Maade at dreje Sagen om paa, at vort Forslag skulde gaa ud paa at henvise Hartkornsejerne til at saa Hjælp af den fri Fattigtasse. Jeg tror dog vist ikke, at Hartkornsejerne trænge til det nu, og det staaar der heller ikke noget om i vort Forslag, i hvert Fald bliver det ikke de store Hartkornsejere, der komme til at saa Gavn af det Forslag, vi fremtætte. Det kunde jo være, at der kunde listes en lille Husmand imellem, at den fri Fattigtasse blev i Stand til at rætte ham en Hjælp, og det var vel heller ingen Ulykke, han var vel mere trængende end de store Hartkornsejere. Hele dette Spørgsmaal om Bjerne kontra Landet forbauser mig, som sagt noget, for jeg tror ikke, der er nogen, der ser ret meget stærkt paa dette Forhold, naar man egentlig vil se efter, det skulde da være det ærede Medlem for Hjørring (Sungersen). Forholdet er i Virkeligheden det, at By og Land høre ret nøje sammen. Bjerne kunne ikke være tjente med at have et forarmet Dpland, de kunne ikke være tjente med, at Landhøstenden sidder trykket, saaledes at den ikke kan handle, og de altsaa ikke have nogen Næring af den, og lige saa lidt, maaste endnu mindre, kunne Landboerne være tjente med, at Byboerne ere forarmede. Jeg tror, at naar det ærede Medlem for Hjørring i Stedet for at tale saa meget om, hvorledes Forholdet er i Bjerne, gjorde sit til, at Forholdet kunde blive saaledes i Bjerne, at Arbejderne fik en god Løn for deres Arbejde og bleve saa vel situerede, at der i det hele taget ingen fattige var i Bjerne, vilde han gavne Landbruget ganske overordentlig, idet der derved vilde staves en Røbeevne hos Bybefolkningen, som i høj Grad vilde kunne Landbruget til gode. — Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (A. K. Sørensen) mente, at vort Forslag vilde gøre den Ulykke, at det maaste vilde bringe Kommunerne ud af Bane med at hve Bidrag til de fattiges Kasse. Det havde jeg dog ikke troet om Landboerne, at de saa saa snævert paa Sagen. Jeg havde ikke troet, at den Omstændighed, at der til en Kommune vilde komme 650—700 Kr., som det ærede Medlem selv anslog Beløbet til, vilde bevirke, at Kommunen traf sine Penge tilbage. Jeg tror i alt Fald ikke, at det alle Steder vilde blive saaledes, men selv om saa var, vilde dog de fri Fattigtasser derved blive stillet heldigere, idet de Bidrag, Kommunerne ansøge Amtsrådene om at maatte bevilge — det ser man jo jævnligt i Aviserne —

ikke ere saa overordentligt store. De variere fra 50 Kr. op til 100, 150, 200 Kr., og naar der altsaa her gennem vort Forslag bliver tilført Fattigtasserne 650—700 Kr., ville de dog blive bedre situerede. Jeg ser, som sagt, ikke, hvorfor man skulde være angst for at lade Bidraget gaa til de fri Fattigtasser. Jeg kan forstaa, at den højtærede Minister kan have sine Betæneligheder derved, thi fra den Side er der ingen Kærlighed til det almindelige Selvfystre, i alt Fald ikke nogen meget brændende, men at man fra anden Side nærer Betænelighed ved at give den almindelige Valgret Selvfystre over disse Penge, undrer mig ganske vist. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds talte om, at man ikke maatte gøre og saa Hartkornsejerne fattige, at man ikke maatte drive dem paa Fattigtassen, ikke tage Jorden ud af Bondens Haand, og han knyttede til det foreliggende Forslag en Anmodning til Tinget om for Gud i Himlens Skyld at vedtage Lovforslaget i sin uforandrede Stikfelse, da der ellers var Fare for, at Jorden skulde glide ud af Bondens Haand. Det forekommer mig at være en ret hasarderet Paastand, at hvis dette Forslag, der højest kan tilføre en Kommune 600—700 Kr. i det hele, ikke bliver vedtaget, vil Jorden glide ud af Hartkornsejernes Hænder. Jeg tror ikke, at den Slags Overdrivelser gavne; man kan meget godt holde dem tilbage, thi det er at stille Forholdet saaledes paa Hovedet, at man ikke kan vente at flaa igennem dermed. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds udtalte endvidere, at han havde megen Sympati med de fri Fattigtasser, og at han, hvis jeg kunde paapege en Vej, ad hvilken man kunde hjælpe dem, skulde være med dertil. Ja, det er det, der møder os Arbejdere, hver Gang vi komme med noget, der skal gavn os, vore ligestillede eller vore Organisationer. Det hedder da hver Gang: Nej, den Vej ikke, for det skulle vi have, og komme vi en anden Vej, møde andre og sige: Nej, den Vej ikke, for det skulle vi have, og saaledes blive vi spærrede hver Gang. Det er akkurat det samme, det ærede Medlem siger denne Gang. Disse Penge skulle vi have, disse Penge skulle de store Hartkornsejere have til Lettelse af deres Skattebyrde, her kunne de fattige ikke saa noget, men kan man vise os andre Penge, der ere ledige paa Torvet, skulle vi være med. Nej, skulle vi vente saa længe, til vi finde en Vej, om hvilken det fra alle Sider siges os, at den Vej er god, kunde vi vente længe — men er der noget Sted, hvor der er Penge, som vi kunne lægge Hænderne paa og føre til de fattige,